

Родив
5/6/1903 Вагдари

Неотдавна гост на нашата страна беше младата кипърска поетеса Ели Аргириду-Пеонидис. Тук поместваме две нейни стихотворения, посветени на обичната ѝ родина, която се бори за един по-светъл и справедлив живот.

ЕЛИ АРГИРИДУ-ПЕОНИДИС

КИПЪР

На юг отгук, зад планините,
морето гдето си играй,
е сгъшен моят роден край,
подобно чайка сред вълните.

Със златна светлина обливат
лъчите този земен кът.
Словата в песни там кънтят,
цветята в танци се преливат.

Край паметниците старинни
играят нашите деца.
Белеят мънички селца
и портокалови градини.

Това е Кипър — вековете
преминал той с войни безброй,
но като истински герой
не е подгъвал коленете.

Превел МЕТОДИ ХРИСТОВ

АНЕМОНИ

Щом вятър зимата прогони
и се разпука пролетта,
навред разцъфват анемони —
печални мънички цветя.

Искрят във утрината синя,
създадени като роса
на най-красивата богиня
от най-горещата сълза.

Ридала Афродита свята
над Адонис, погинал млад.
От всякоя сълза пролята
разцъфвал бял и нежен цвят...

Легендите — и те умират...
Но винаги през пролетта
все тъй от тази пръст извира
ей тия мънички цветя.

И по поляните сияят
в ония страшни часове,
когато майките ридаят
за мъртвите си синове.

За синовете с мъжка сила,
загинали, где бой гърмя,
за татковината ни мила,
за хубавата ни земя.

Превел АНДРЕЙ ГЕРМАНОВ